

Arrest

nr. 80 442 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 juli 2010 een asielaanvraag in en verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) nam op 9 december 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 56 643 van 24 februari 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 maart 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 14 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.6. Op 20 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op grond van medische redenen, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 3 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[S., A.] [...]
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 2° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een UNMIK-identiteitskaart voor op naam van [S. A.] uitgereikt op 20.06.2005 en geldig tot 20.06.2010. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien deze identiteitskaart op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008). Derhalve is bovenstaande aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten, Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens stelt hij dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

EERSTE ONDERDEEL

[...] Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“ § 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde”

De memorie van toelichting stelt bij dit artikel:

“(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

In casu toont verwerende partij niet aan dat er een afdoende reden voorhanden zou zijn plots om aan te nemen dat de identiteit van verzoeker (of diens nationaliteit) als onzeker mag worden beschouwd.

Zij stelt als enige reden immers dat de voorgelegde identiteitskaart vervallen is.

Zulks gaat evenwel alle redelijkheid voorbij, aangezien de identiteit en nationaliteit van verzoeker ten tijde van de asielprocedure wel uitdrukkelijk werden erkend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, niettegenstaande op dat ogenblik de UMNİK evenzeer reeds was vervallen (zie pagina 3 beslissing CGVS dd. 09.12.2010 - stuk 3).

Verwerende partij maakt niet duidelijk op grond waarvan zij plotseling zou kunnen twijfelen aan de identiteit en nationaliteit van verzoeker, nu de identiteitskaart eertijds ook reeds vervallen was.

Er wordt door verwerende partij geen afdoende reden naar voren gebracht. Het ontvankelijk verklaren van het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen louter op grond van een vervallen identiteitskaart is kennelijk onredelijk.

[...] Verwerende partij kan bovendien niet worden gevolgd waar zij stelt dat een verstreken identiteitskaart geen bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen voor de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag.

Art 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

‘Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.'

Aldus moet worden aangenomen dat verwerende partij bij de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag de identiteit (en nationaliteit) slechts in vraag kan stellen wanneer het identiteitsdocument niet aan de vier voorwaarden van § 2 voldoet.

Zulks is evenwel in casu niet het geval!

Een identiteitskaart waarvan de geldigheidsduur verstreken is van een bestaande staat blijft dan ook het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. Enkel wanneer men een vervallen identiteitskaart zou voorleggen van een natie die niet langer bestaat, kan men na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze de nationaliteit in dat geval in twijfel trekken.

Zulks wordt ook algemeen aanvaard in de rechtspraak. Zie Raad van State: arrest nr. 209.878 van 21 december 2010 in de zaak A. 193.479/XIV-31.291:

'dat een paspoort uiteraard het bewijs daarvan kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is; dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaat, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan,'

Het getuigt dan ook van een kennelijk onredelijkheid, minstens vormt het een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van zijn (actuele) nationaliteit, aangezien zijn identiteitskaart op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag niet langer geldig was.

TWEEDE ONDERDEEL

[...]

Verkeerdelijk houdt verwerende partij [...] voor dat uit de integrale lectuur van § 2 zou blijken dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist en een vervallen identiteitsbewijs niet zou voldoen aan de hierboven geciteerde wettelijke voorwaarden (cf. infra). Het is verzoeker een raadsel waaruit zulks zou blijken.

Verwerende partij betwist immers niet dat alle constitutieve elementen uit de identiteitskaart van verzoeker kunnen worden afgeleid, doch meent in wezen dat het bewijs van identiteit actueel moet zijn opdat ook de nationaliteit actueel is.

Uit niets blijkt dat het identiteitsbewijs nog actueel moet zijn op het ogenblik van de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Het weze benadrukt dat alle constitutieve elementen van de identiteit vermeld in artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid uit het voorleggen van een zelfs vervallen identiteitskaart."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

[...]

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

[...]

Onder de [...] 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een sinds 20.06.2010 vervallen identiteitskaart voorgelegd.

De aanvraag van verzoeker moet gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van iemands identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar zijn asielaanvraag doet niets ter zake. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker slechts verwezen naar zijn vervallen identiteitskaart. Conform art. 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker bij zijn aanvraag zijn identiteit aan te tonen.

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

In casu heeft verzoeker hij schrijven dd. 14.03.2011 zijn aanvraag ingediend, doch heeft hij nagelaten zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen aan de hand van documenten waaruit de identiteit kan worden vastgesteld. Het is dan ook verzoeker zelf die onzorgvuldig is geweest door een aanvraag in te dienen, zonder hierbij te voldoen aan deze vereiste van ontvankelijkheid.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

4.3.1. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan

ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van zijn identiteit, enkel een kopie van een via de UNMIK verkregen identiteitskaart voegde. Uit deze kopie blijkt dat dit document werd afgeleverd op 20 juni 2005 en geldig was tot 20 juni 2010. De geldigheidsduur van de aangebrachte identiteitskaart – die daarenboven de nationaliteit van verzoeker niet expliciet vermeldt – was dus al verstreken op het ogenblik dat verzoeker naar België afreisde. Een paspoort of een identiteitskaart waarvan de geldigheidsduur verstreken is laat niet toe met zekerheid vast te stellen dat de houder van dit document de nationaliteit heeft die op dit document vermeld staat. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. In voorliggende zaak moet worden opgemerkt dat de aangebrachte identiteitskaart logischerwijze geen bevestiging kan inhouden van het feit dat verzoeker door de Kosovaarse autoriteiten als een Kosovaars onderdaan beschouwd wordt, daar de Kosovaarse onafhankelijkheid pas op 17 februari 2008 werd uitgeroepen en het door verzoeker neergelegde overtuigingsstuk dateert van 2005 en dus van een ogenblik dat er officieel nog geen Kosovaarse Staat en Kosovaarse nationaliteit bestond. Verzoeker liet verder ook na aan de hand van andere bij zijn aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake zijn vroegere en actuele nationaliteit. Hij kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij zijn nationaliteit heeft aangetoond.

Het gegeven dat de adjunct-commissaris-generaal verzoekers identiteit niet ter discussie stelde impliceert verder niet dat verweerder niet kan vaststellen dat verzoeker in gebreke bleef stukken aan te brengen die toelaten vast te stellen wat zijn correcte en actuele nationaliteit is.

In de mate dat verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker geen “paspoort” heeft aangebracht en dient te herhalen dat de “Staat” waarnaar verzoeker verwijst pas in 2008 ontstond, zodat een stuk dat werd afgeleverd in het jaar 2005 bezwaarlijk reeds het staatsburgerschap van een op dat ogenblik officieel nog niet bestaande Staat kan aantonen.

Aangezien het door verzoeker neergelegde overtuigingsstuk niet toelaat zijn correcte nationaliteit zonder meer vast te stellen is de uiteenzetting van verzoeker dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de “actuele” nationaliteit moet worden aangetoond niet dienend.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel schond.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in Vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK